

Arrest

nr. 178 489 van 28 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 februari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 februari 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 februari 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat C. LIEKENDAEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij een politiecontrole op de luchthaven van Zaventem werd vastgesteld dat verzoeker op 4 februari 2016 een vals Deens paspoort aanbood om met vlucht BA391 naar Londen te reizen.

1.2. De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 4 februari 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker op 4 februari 2016 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer:

naam: [K.]

voornaam: [B.]

[...]

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 04/02/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan [...]

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschriften en gebruik.

PV nr HV.55.FW.110072/2016 van de federale politie brunat Zaventem.

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Betrokkene heeft gebruik gemaakt van een Deens identiteitsdocument, daarmee is het bewezen dat hij hiermee trachtte, op een frauduleuze manier, verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen.

Betrokkene maakt gebruik van een valse identiteitsdocument.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Het is daarom dat een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar: Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

x de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden

[...]

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschriften en gebruik.

PV nr HV.55.FW.110072/2016 van de federale politie brunat Zaventem.

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Betrokkene heeft gebruik gemaakt van een Deens identiteitsdocument, daarmee is het bewezen dat hij hiermee trachtte, op een frauduleuze manier, verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen.

Betrokkene maakt gebruik van een valse identiteitsdocument.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het evenredigheidsbeginsel, van het voorzichtigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“V. Nopens het enig middel:

“Aangezien artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Dat in die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende specificeert :

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat, dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (zie Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

3.

Aangezien het duidelijk is dat de wettelijke voorwaarden tot het opleggen van een terugkeerverbod, niet vervuld zijn;

Dat inderdaad, verzoeker op het punt stond om een vlucht te nemen naar Groot-Brittannië vanuit de luchthaven van Zaventem; Dat het op dit moment is geweest waar men heeft gemeend dat hij ging reizen met een Deens paspoort hetwelk vals bleek te zijn;

Dat verzoeker gedurende een tijd in België heeft verbleven, doch België niet is binnengekomen met dit vermeend Deens paspoort, noch gebruik gemaakt heeft van dit paspoort om zijn verblijf in België te rechtvaardigen of te verlengen;

Dat bijgevolg, verzoeker geen fraude heeft gepleegd noch andere middelen heeft gebruikt teneinde te worden toegelaten tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

Dat trouwens, tegenpartij zelf stelt in de bestreden beslissing : ‘gelet op ..., poging tot fraude....’;

Dat bijgevolg, de wettelijke voorwaarden van artikel 74/11 §1 3° Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en er bijgevolg geen inreisverbod van 4 jaar mocht worden opgelegd;

4.

Aangezien dat bovendien, dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing op het eerste gezicht in concreto niet wordt gemotiveerd en alvast niet deugdelijk wordt gemotiveerd omtrent de omvang van de termijn van het inreisverbod.

5.

Aangezien er bijgevolg een schending is van artikel 74/11 §1 3° Vreemdelingenwet, het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3

van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet.”

2.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (RvS nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In de bestreden beslissing werd overigens terecht gemotiveerd dat betrokkene op heterdaad is betrapt voor valsheid in geschriften en gebruik. Hiervan werd een proces-verbaal opgesteld (nr. HV.55.FW.110072/2016). Verzoekende partij maakte gebruik van een Deens identiteitsdocument, terwijl uit het administratief verslag kan worden afgeleid dat er ook Albanese identiteitsdocumenten konden worden aangetroffen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging terecht vastgesteld dat verzoekende partij de Belgische Staat heeft proberen te misleiden. Het is ook niet kennelijk onredelijk om te besluiten dat verzoekende partij op een frauduleuze manier een verblijfsrechtelijk voordeel trachtte te bekomen.

Het gegeven dat verzoekende partij België niet zou zijn binnengekomen met dit Deens paspoort, betreft vooreerst een loutere bewering en heeft verder ook geen enkele invloed op de vaststellingen die op heden door de verbalisanten zijn gedaan. Op 04.02.2016 werd vastgesteld dat verzoekende partij een valse identiteitskaart heeft gebruikt, en aldus de Belgische Staat heeft trachten te misleiden.

Het inreisverbod werd overigens genomen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat het volgende stipuleert:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In de bestreden beslissingen wordt een inreisverbod opgelegd van vier jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, tweede lid, 2° en derde lid van de Vreemdelingenwet.

Er wordt hierbij gewezen op het feit dat aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging. Verzoekende partij betwist dit gegeven niet.

Terwijl – zoals reeds eerder werd aangehaald – terecht door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging werd vastgesteld dat verzoekende partij fraude heeft gepleegd.

Terwijl vervolgens nader wordt toegelicht op grond van welke motieven in rechte (artikel 74/11, §1, tweede lid en tweede lid) en in feite een duur van vier jaar wordt opgelegd.

Er wordt rekening gehouden met de volgende elementen om de termijn van het inreisverbod te bepalen:

- verzoekende partij is betrapt voor valsheid in geschriften en gebruik,*
- verzoekende partij heeft gebruik gemaakt van een vals identiteitsdocument,*
- verzoekende partij heeft geen gekend of vast verblijfsadres,*
- verzoekende partij heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven,*
- verzoekende partij heeft getracht de Belgische Staat te misleiden,*
- het belang van de immigratiecontrole,*
- poging tot fraude, ..*

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat op grond van de motieven van de bestreden beslissing niet duidelijk zou zijn waarom de beslissing genomen werd, en om welke reden een termijn van vier jaar werd opgelegd.

Verweerder laat volledigheidshalve gelden dat er in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, in onderhavig geval allerminst sprake is van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde [...] of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22,[...])

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p.,[...])

Zie in dezelfde zin:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (RvV nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

Het loutere feit dat artikel 74/11, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat “De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen”, doet geen afbreuk aan het feit dat uit de bewoordingen van artikel 74/11, § 2 van de Vreemdelingenwet, alsook uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een beslissing tot verwijdering in de welomschreven gevallen gepaard gaat met een inreisverbod.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod van vier jaar diende te worden opgelegd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van [...] het evenredigheids-, het voorzichtigheids- en het proportionaliteitsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.”

2.3. De Raad stelt vast dat verweerder toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11, § 1, derde lid, 1° van de Vreemdelingenwet om te kunnen overgaan tot het opleggen van een inreisverbod met een geldigheidsduur van vier jaar. Voormeld artikel voorziet dat indien “de onderdaan fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden” de maximale termijn van drie jaar die in regel kan worden gehanteerd op vijf jaar wordt gebracht.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan enkel worden afgeleid dat verzoeker op 4 februari 2016 werd betrapt toen hij op de luchthaven van Zaventem gebruik maakte van een vals Deens paspoort om naar Londen te reizen. Er blijkt derhalve niet dat verzoeker fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt om in België of enig andere land dat behoort tot de Schengenruimte te worden toegelaten en er blijkt evenmin dat verzoeker dit valse paspoort heeft aangewend om enig bestaand recht op verblijf te behouden. De Raad kan derhalve slechts vaststellen dat verweerder een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11, § 1, derde lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling is niet van toepassing indien een vreemdeling heeft gepoogd de Belgische staat te misleiden door een vals document te gebruiken zonder dat tevens blijkt dat hij dit heeft gedaan om tot een verblijf te worden toegelaten of om een bestaand recht op verblijf te behouden.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet is aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 februari 2016 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK